

Chương 40

Quyền Năng Của Chúa Tế Ánh Sáng

Mặt trời đang mọc ở đằng đông, qua chấn song cửa sổ, những vạt nắng sớm chiếu rọi vào căn phòng nhỏ đánh thức Joe tỉnh dậy. Những tấm rèm cửa sổ màu trắng đã được kéo gọn sang hai bên để nắng thỏa thích đua nhau ùa vào phòng.

Chỉ cần hé mắt nhìn, Joe đã nhận ra nơi chốn quen thuộc, cậu đã trở về Lâu Đài Sứ mà không hay biết. Cậu khẽ lắc lắc đầu cố tái hiện lại những hình ảnh có trong não bộ nhưng vẫn không thể nhớ được gì, hẳn nhiên là cậu không tự đi, hẳn nhiên là cậu được ai đó bế vào phòng. Cậu đã ngủ một giấc li bì, chắc chắn là thế, một giấc ngủ với những cơn mơ không rõ ràng, và bây giờ cậu cảm thấy trong người không khá hơn chút nào so với lúc còn ở nhà Zalla.

Joe cảm thấy có nhiều sự bất thường đang diễn ra, rõ ràng cậu đã được ngủ trọn giấc nhưng sao không thấy khỏe lại, thậm chí còn có vẻ yếu đi? Bàn tay vẫn đau nhức, đầu óc mụ mị, cậu có cảm giác thân thể rã rời như một kẻ làm nhiều đuối sức. Gắng gượng ngồi dậy, Joe ngó quanh quẩn căn phòng, đầu mũi hơi héch lên hít ngửi mùi thơm của những bông hoa vàng rực được cắm trong một chiếc lọ màu trắng xinh xắn với phần thân được trang trí bằng những viên vàng sáng lấp lánh đẹp vô cùng.

Nói chung, đã là con người, một khi bị nổi thất vọng lẫn át sự tỉnh táo thì bản năng sẽ dễ dàng bị cuốn theo những dòng suy nghĩ thiếu tính kiên định, ủy mị và yếu mềm. Joe thấy mình đang ở trong tình trạng như vậy. Cậu thực sự không hiểu những điều bác Han'dalf bóng gió nói đến, và nhận thức một cách mơ hồ về cái gọi là sức mạnh hắc ám đang ngự trị trong người cậu.

Khi Joe đang chăm chú ngắm nhìn quang cảnh bên ngoài trong ánh nắng mặt trời thì có tiếng cửa mở ra, bà Cartland và Chúa vương Igormur bước vào phòng, theo sau họ là bố mẹ cậu và bác Han'dalf. Joe tươi cười đón chào họ.

Bố mẹ ngồi xuống giường bên cạnh Joe, những người còn lại ngồi trên những chiếc ghế đặt ở góc phòng quanh chiếc bàn nhỏ đối diện với giường Joe nằm.

- Trông cháu có vẻ khá hơn rồi đấy! - Giọng bà Cartland trầm âm.

Joe nhìn bà, không ngại nói ra những suy nghĩ của mình:

- Cháu thực sự không cảm thấy khá hơn chút nào và cháu muốn biết chuyện gì đang xảy ra với cháu.

Bà Ellen thở dài, đưa ánh mắt buồn bã nhìn Joe. Sự thẳng thắn của con trai khiến lòng bà thêm quặn thắt. Bà không nói điều gì để an ủi mà chỉ nắm nhẹ bàn tay đau của cậu.

Joe nhìn bố mẹ, nói:

- Con không có một chút khái niệm gì về chuyến đi, thậm chí không nhớ nổi ai đã bế con vào phòng. Trong cơn mơ, con nghe thấy tiếng hét đau đớn của chính mình, nhưng nỗi sợ hãi của con không bắt nguồn từ cơn ác mộng.

Bà Cartland thở dài, nói:

- Trên đường đi, Han'dalf đã giúp cháu rất nhiều và khi về tới lâu đài, Chúa vương Igormur đã giúp cháu duy trì sự sống.

Nét mặt Joe lộ rõ vẻ ngạc nhiên, giọng nói có chút sợ hãi:

- Duy trì sự sống? Cháu sắp chết phải không?

Bà Ellen vội vàng kêu lên, giọng nói run rẩy:

- Ôi! Con đừng nói điều đó.

Ông Arthur ngồi bên lác đầu:

- Con trai à! Con đang khỏe lên. Con phải tin như vậy.

Joe không muốn nghe những lời động viên. Hiện tại, điều cậu muốn biết là sự thật về tình trạng của cậu, và cậu tha thiết muốn nghe một lời giải thích của bà Cartland về chuyện này.

Bà Cartland và Chúa vương Igormur đã tỏ tường mọi chuyện, và bà chẳng bao giờ bỏ sót chuyện gì liên quan tới Joe dù là nhỏ nhất.

Bác Han'dalf trông có vẻ sốt ruột, không hiểu bác đang muốn nói hay muốn câu chuyện kết thúc nhanh để đi làm việc của mình. Bác nhún giọng nói, nghe hơi buồn cười nhưng không ai dám cười:

- Trước khi vào đây, tôi dặn dò hai người những gì? Phải hết sức bình tĩnh, đúng không?

Joe nhìn gương mặt buồn rười rượi của bố mẹ nhưng họ vẫn cố mỉm cười khi cả hai bắt gặp ánh mắt của cậu.

Nhất quyết hỏi cho ra nhẽ mọi việc, Joe ngồi thẳng người, lưng dựa vào chiếc gối.

- Bà Cartland, tại sao bàn tay cháu lại đau dữ dội như vậy?

Bà Cartland đưa mắt nhìn Chúa vương Igormur, người này giờ chỉ ngồi im lặng. Bây giờ Chúa vương Igormur mới lên tiếng:

- Ta đã nói với mọi người không nên giấu cháu bất cứ điều gì trong thời điểm này. Biết được sự thật là cách tốt nhất để cháu vượt qua giai đoạn nguy hiểm. Joe à! - Giọng Chúa vương Igormur thân thiện hơn. - Sáng nay khi cháu trở về đây, thể xác cháu đang trong tình trạng đau đớn, chính vì quá đau mà cháu đã chìm trong cơn mộng mị, không nhận biết được mình đang mơ hay tỉnh. Ta đã giúp cháu duy trì sự sống, tạm thời có thể nói sức mạnh của ta đã kìm hãm được sức mạnh hắc ám. Thế lực xấu xa sẽ không thể làm hại cháu lúc này nhưng về lâu dài, ta không thể giúp cháu nhiều. Nếu bản thân cháu không cố gắng, cháu sẽ chết, cái chết của cháu sẽ dập tắt mọi hy vọng của chúng ta và cánh cửa địa ngục sẽ mở ra đón chờ tất cả. Chúa vương Igormur ngừng lời, và Joe có đủ thời gian để lí nhí vài lời trong họng:

- Cháu không hiểu.

Chúa vương Igormur nói tiếp, giọng cao hơn:

- Rồi cháu sẽ hiểu. Kẻ thù của chúng ta bằng cách nào đấy đã biết được quá nhiều điều về cháu. Và bản thân ta có nghi ngờ về mối liên hệ giữa kẻ thù và điều sẽ xảy ra khi Ngôi Sao Xanh xuất hiện trên tay cháu. Chúa đá Zaggla đang hồi sinh và trở lại với thế giới này, hắn đang dùng sức mạnh hắc ám khống chế cháu. Nếu cháu bỏ cuộc và hãn thành công thì chúng ta sẽ không đạt được mục đích của mình, còn kẻ thù sẽ đạt được mục đích của chúng.

- Ta sẽ nói rõ hơn để cháu hiểu. - Chúa vương Igormur ngừng lời và nói tiếp khi nhìn vào gương mặt ngẩn tò te của Joe. - Sự thật đã quá rõ ràng, Chúa đá Zaggla biết rồi điều bất lợi gì đang chờ hắn nếu Ngôi Sao Xanh xuất hiện trên tay cháu. Bằng sức mạnh của một kẻ nắm giữ tất cả quyền lực xấu xa, hắn sẽ không để chuyện này xảy ra. Một mũi tên hắn bắn đi sẽ trúng hai đích. Nếu cháu thất bại, con đường hắn trở lại để nhân chìm thế giới này sẽ không còn rào cản, cái trở ngại lớn nhất đã bị hủy thì còn gì có thể ngăn được mưu đồ to lớn của hắn!

Joe trở nên trầm tư trong ít phút, cậu hỏi:

- Làm thế nào mà Chúa đá Zaggla có thể tấn công cháu trong khi cháu và hắn chưa bao giờ gặp nhau?

Trong tư thế ngồi đường bệ, Chúa vương Igormur chỉ hơi nghiêng đầu nhìn Joe, nói:

- Những gì ta biết không đủ để giúp ta giải thích được việc đó. Ngay cả những điều xa xưa nhất được ghi lại trong sử sách cũng không nói gì đến cách thức tấn công hiểm độc và siêu phàm này của Chúa đá Zaggla. Có vẻ như cháu là sinh vật đầu tiên bị hắn áp dụng cách thức này. Và cháu cũng nên nhớ một điều, nếu muốn, Chúa đá Zaggla có thể làm nhiều điều quái lạ mà trong chúng ta không ai có thể ngờ tới.

Trong lúc Chúa vương Igormur dừng lời suy ngẫm, ông Arthur cất tiếng:

- Thưa Chúa vương, sự sống của con trai chúng tôi trông chờ cả vào ngài.

Bà Ellen gật nhẹ đầu như một cách đồng tình với ý kiến của chồng.

Chúa vương Igormur nhìn hai ông bà Arthur một giây rồi mới lên tiếng:

- Ta nói rồi, bất kể khi nào thằng bé cần, ta đều ở bên giúp đỡ, nhưng trong tình cảnh này, ta không thể giúp gì hơn ngoài việc giữ lại mạng sống cho nó trong một thời gian nhất định. Mọi chuyện còn lại phụ thuộc vào ý chí sức mạnh và khả năng sinh tồn của chính thằng bé.

Bà Ellen gục đầu lên vai ông Arthur khóc nức nở, còn ông Arthur mắt róm lệ, giọng sâu lo cất tiếng:

- Ai cũng biết người Ánh Sáng tài năng và quyền lực thế nào. Bản thân ngài, thưa Chúa vương đáng kính, ngài có đủ quyền năng để đổi đầu với thế lực xấu xa, còn con trai tôi, một đứa trẻ bình thường lại chỉ có thể dựa vào ý chí sức mạnh và khả năng của mình để chiến thắng sức mạnh hắc ám hay sao? Ngài không làm gì mà chỉ an ủi chúng tôi, làm sao chúng tôi có thể ngồi đây mà tin vào lời ngài nói?

Bà Cartland đang ngồi trang nghiêm, tay đặt trên đùi, dáng vẻ thanh thoát. Khẽ nhíu đôi mày mảnh hơi ngả sắc chỉ nhìn ông Arthur vẻ không hài lòng, bà cất giọng sắc sảo:

- Vậy Arthur, anh nói ta nghe anh sẽ làm gì nếu không ngồi nghe những lời chỉ bảo của Chúa vương Igormur?

Ông Arthur bối rối nhìn bà Cartland, ấp úng nói:

- Cháu... ý cháu muốn nói Chúa vương Igormur hãy dùng quyền năng của ngài cứu con trai cháu.

Han'dalf xoay người trên ghế giọng ôn tồn:

- Anh không hiểu chuyện chút nào hết, Arthur. Hãy nhớ lại xem lúc chúng ta tới đây thằng nhỏ ở trong tình trạng thế nào và nếu Chúa vương Igormur không dùng đến quyền năng của ngài thì liệu thằng nhỏ có còn ngồi đây mà nói chuyện với chúng ta được không?

- Nhưng trong tương lai, con trai tôi sẽ...

Không chờ ông Arthur nói hết câu, giọng bà Cartland đã cất lên sang sảng:

- Nguy hiểm tạm thời đã qua đi. Quyền năng và phép màu, giữa hai cái đó gần như không có ranh giới. Đôi khi sai lầm của con người là chỉ biết trông đợi

vào phép màu xảy ra mà không biết rằng chính bản thân họ có thể tạo ra phép màu.

- Hai người phải có niềm tin và phải đặt niềm tin vào con trai mình. - Chúa vương Igormur nói với ông bà Baker. - Cơ hội và may mắn, cả hai thứ đó thằng nhỏ đều đang nắm giữ. Cơ hội mà ta nói đến ở đây là thằng nhỏ đang sống trong một môi trường có thể giúp nó rèn luyện và phát triển, giúp nó vượt qua những thử thách ban đầu. Còn may mắn, sở dĩ Han'dalf giúp được thằng nhỏ và ta tiếp tục công việc của ông ấy là vì sức mạnh của Chúa đá Zagglá còn chưa hoàn thiện, hẳn chưa đủ mạnh như thuở khai chiến với Garathal và Adil, vì thế nỗ lực của thằng nhỏ chính là hy vọng của chúng ta, mong rằng nó sẽ thoát khỏi sự khống chế của sức mạnh hắc ám trước khi Chúa đá Zagglá hoàn thiện sức mạnh của hẳn.

Joe không nghĩ tai họa đang giáng xuống đầu mình. Cậu ngồi suy nghĩ trầm tư và không nói thêm điều gì cho đến khi câu chuyện kết thúc. Bà Cartland là người chủ động muốn mọi người ngưng lời, và khi bố mẹ cậu ngó ý muốn Chúa vương Igormur ở lại bên cậu thêm một lúc để có thể giúp đỡ khi cậu cần, Chúa vương đã thẳng thắn nói:

- Ta tự biết khi nào thằng bé cần sự giúp đỡ.

Thế là bố mẹ cậu đành tiu nghỉu nhìn Chúa vương Igormur bước ra khỏi phòng. Joe không muốn bố mẹ nán lại, một phần vì không muốn bố mẹ phải nhìn thấy tình trạng thảm hại của cậu quá lâu, điều đó sẽ không tốt cho tâm lý yếu đuối của hai người. Nhưng bố mẹ không để Joe phải nhắc nhở hai người chủ động rời phòng sau khi đã căn dặn, động viên Joe, lời lẽ không khác mấy những lời Chúa vương Igormur đã nói, rằng cậu phải cố gắng, phải tự nỗ lực để cứu bản thân và nhiều người khác nữa.

Joe vốn là một cậu nhóc thông minh, cậu luôn nghĩ trong mọi trường hợp khó khăn cậu đều có thể dựa dẫm vào bộ óc của mình, nhưng bây giờ, trong hoàn cảnh này, trí thông minh không giúp gì được cho cậu. Mặc dù hiểu rất rõ những điều Chúa vương Igormur nói nhưng cậu không biết cần phải làm gì và làm như thế nào để khuất phục được kẻ thù. Joe đem toàn bộ câu chuyện kể lại với Zalla và Ka'nezai khi hai đứa cùng bước vào phòng. Lúc đó trời không còn nắng vì những đám mây đen bỗng nhiên xuất hiện che khuất mặt trời.

Hai đứa bạn, hai tính cách khác nhau. Trong khi Zalla trầm tĩnh lắng nghe từng lời Joe kể thì Ka'nezai lại nôn nóng, thiếu bình tĩnh.

- Cậu muốn nói gì thì nói đi! - Joe nói, bỏ ngang câu chuyện đang kể vì Ka'nezai hết kêu trời lại kêu đất, không chịu ngồi im nghe cậu kể hết.

- Thật không thể hiểu nổi? Muốn cậu vượt qua thử thách, chiến thắng sức mạnh hắc ám mà không bảo cậu cách làm.

Joe nói:

- Thì Chúa vương Igormur nói bản thân mình phải tự nỗ lực mà.

Những ngày tiếp theo trôi qua không quá tệ nhưng cũng chẳng có gì đáng mừng. Ngôi Sao Xanh chưa thấy xuất hiện dù Joe luôn miệng cầu mong giây phút đó mau tới. Và ngày nào cũng như ngày nào, Joe phải ở trong phòng nghỉ ngơi, chỉ được phép ra ngoài đi dạo một lát trong khi đó Zalla, Ka'nezai và Livia ngay sau ngày trở về lâu đài đã tiếp tục những bài tập cùng hai ông Ne'lin và Sa'lin, chưa kể cả bọn đã có một buổi bay cùng sói cánh tất nhiên là dưới sự giám sát của Hoàng tử Isalmur và một buổi học về cách tiên đoán những sự việc có thể xảy ra trong vài ba ngày tới cùng với thầy Dalin. Có một điều lạ là những buổi học đó không có sự tham gia của Luke, vì còn mãi lo lắng chuyện của mình nên Joe chẳng còn tâm trí đâu để bận tâm tới những chuyện bất thường khác. (Với Joe, việc Luke vắng mặt trong các buổi học và buổi tập là một điều hết sức bất thường.) Nghĩ tới cô Naiad, Joe cảm thấy áy náy vô cùng vì cậu đã trót hứa với cô ngay khi về tới lâu đài sẽ đi gặp Luke để nói chuyện làm lành. Joe không nghĩ cậu có thể nhún nhường trước Luke nhưng vì cô Naiad - một người phụ nữ tốt bụng và đáng thương - cậu sẽ cố gắng nhường Luke một bước, hy vọng Luke sẽ biết điều mà không làm khó dễ cậu.

Zalla và Ka'nezai rất hiểu tâm lý của Joe, luôn nhường nhịn cậu mỗi khi cậu không kiểm soát được trạng thái tâm lý thiếu ổn định của mình, và dù Joe chưa bao giờ đề nghị hai bạn không được đem chuyện luyện tập, học hành kể lại cho cậu nghe nhưng dường như giữa Zalla và Ka'nezai có một nguyên tắc ngầm: tránh nói chuyện về những buổi học và buổi tập với Joe.

Trong một buổi tối, trước khi lên giường đi ngủ, Ka'nezai đã lỡ mồm kể liên thoảng về buổi tập ban sang cùng với hai ông Ne'lin và Sa'lin, và sau này Joe đã cảm thấy rất ân hận về hành động vô lý của mình nhưng chẳng hiểu sao lúc đó ma xui quỷ khiến thế nào mà cậu lại hét vào mặt Ka'nezai:

- Cậu im ngay đi! Chưa thấy tôi đủ khổ sở hay sao mà còn kể những chuyện như vậy?

Tội nghiệp Ka'nezai, vì hiểu và thương Joe nên cậu ta không phản kháng, chỉ lặng lẽ lên giường trùm chăn kín đầu đi ngủ. Còn Zalla động viên Joe bằng cách vỗ nhẹ lên vai cậu. Nhưng chính sự im lặng của Ka'nezai đã thức tỉnh Joe trở lại với con người thật của mình. Cậu nhận ra rằng mấy ngày qua chỉ vì lòng ích kỷ của bản thân mà cậu đã đối xử không công bằng với bạn bè. Và căn phòng chung của ba đứa xưa nay rộn ràng tiếng nói cười giờ vì cậu mà im lìm.

Joe cảm thấy nhẹ nhõm khi nói ra được lời xin lỗi với Ka'nezai và Zalla vào sáng hôm sau. Hai đứa bạn rất vui, Ka'nezai hạnh phúc vỗ vai Joe:

- Cậu đã trở lại là Joe ngày xưa rồi!

Cũng may cho Joe là cuộc sống buồn tẻ của cậu chỉ kéo dài đến hết ngày thứ ba. Sau ba ngày ôm sầu một mình, cuối cùng Joe cũng nhận được chỉ thị của bà Cartland rằng từ ngày mai cậu sẽ bắt đầu tập luyện trở lại. Nhưng với tình trạng sức khỏe hiện nay, Joe lo mình không theo kịp bạn bè, bởi vì tập luyện với hai ông Ne'lin và Sa'lin thì cần phải có một thể trạng thật tốt. Đêm đó, Joe là người đi ngủ muộn nhất. Cậu nằm trên giường và bắt đầu suy nghĩ mông lung. Rốt cuộc cậu nghiệm ra một điều rằng nếu không tự mình trấn tĩnh thì cậu sẽ chẳng bao giờ vượt qua được thử thách lần này. Nổi chán chường, thất vọng đã có lúc biến cậu thành một đứa trẻ yếu đuối giờ đã tiêu tan, trong cậu lúc này bùng lên một ý chí quyết tâm mạnh mẽ.

Sáng hôm sau, trong bữa điểm tâm, Joe thấy tất cả mọi người đều nhìn cậu bằng ánh mắt lo lắng.

Mẹ nói với Joe:

- Con trai à, mẹ nghĩ con nên nghỉ ngơi thêm vài ngày, trông con xanh lăm.

Joe nhìn bà Cartland đang lau miệng bằng chiếc khăn mềm, chờ đợi bà lên tiếng.

Về mặt bình tĩnh như mọi khi, bà Cartland nhẹ nhàng hỏi:

- Cháu có mệt không?

Joe không biết trả lời thế nào, nói thật không được, nói dối cũng chẳng xong. Nếu cậu nói thật, có khi bà Cartland sẽ giống mẹ, bắt cậu nghỉ ngơi thêm cả tháng nữa cũng nên. Còn nếu nói dối, cậu lại cảm thấy không yên lòng. Nếu cậu chỉ bị bệnh bình thường thì còn có thể giấu nhẹm nhưng đằng này cậu lại đang bị sức mạnh hắc ám hành hạ, Chúa đá Zagglá đang muốn tiêu diệt cậu bằng sức mạnh thần lực của hắn.

Sau một phút đắn đo suy nghĩ, Joe quyết định nói thật:

- Cháu cảm thấy trong người mỗi lúc một yếu đi nhưng cháu muốn tham gia các buổi tập. Đó là cách duy nhất giúp cháu lấy lại sức mạnh và tinh thần.

Mẹ cậu lắc đầu phản đối, giọng xúc động:

- Joe à, đừng có ngang bướng như vậy. Người yếu thế kia còn đòi tập luyện là sao?

Joe nhìn mẹ, giọng dứt khoát:

- Con đâu có ốm bình thường. Ba ngày qua ngồi trong phòng, con không thấy mình khỏe lên. Thời gian nghỉ ngơi chỉ khiến con thêm trì trệ, sức khỏe suy sụp, ý chí tiêu tan. Đây không phải cách giúp con hồi phục.

Mẹ nhìn Joe rồi nhìn bà Cartland, giọng van nài:

- Thằng nhỏ cần sự giúp đỡ của Chúa vương Igormur ngay bây giờ. Xin bà hãy đưa nó tới chỗ Chúa vương.

Bố cậu có vẻ bình tĩnh hơn:

- Chúa vương Igormur biết điều này, ông ấy sẽ không bỏ rơi con trai chúng ta.

Bà Cartland nói:

- Joe à, ăn nhanh lên! Hai ông Ne'lin và Sa'lin đang nóng lòng muốn gặp lại cháu đây.

Bà Ellen thẳng thốt kêu lên:

- Thưa bà, thằng bé còn yếu lắm, mặt mày tái mét thế kia, làm sao...

Vỗ nhẹ lên bàn tay bà Ellen đang đặt trên bàn ăn, bà Cartland nói:

- Ellen, giữ thằng nhỏ trong phòng không phải là cách tốt để nó sớm hồi phục.

- Nhưng...

- Hãy nghe ta và nên nhớ rằng trốn chạy là cách đầu hàng kẻ thù tốt nhất.

Mười phút sau, bọn trẻ đã có mặt ngoài đại sảnh rộng lớn. Trước khi bước ra bên ngoài, Joe cài lại cúc của chiếc áo khoác dài, không quên hỏi:

- Mọi người có biết sang nay bác Han'dalf đi đâu không?

Giọng Livia trong trẻo cất lên:

- Chị có hỏi bà Cartland, bà nói bác Han'dalf có việc cần đi vài ngày nhưng bác sẽ sớm trở lại.

Joe sững sốt kêu lên:

- Bác Han'dalf đi rồi sao? Mới hôm qua em còn nói chuyện với bác, đâu thấy bác nói sáng nay phải đi sớm đâu.

Zalla nói:

- Bác Han'dalf không nói là vì không muốn cậu lo lắng.

Thấy Ka'nezai không góp lời, dường như đang suy nghĩ đến chuyện khác, Joe tò mò hỏi:

- Cậu đang nghĩ gì vậy, Ka'nezai?

Về mặt trầm tư, Ka'nezai cất giọng buồn bực xen lẫn chút tự ái:

- Mình đang nghĩ thằng Luke biến đi đâu mà không thấy ló mặt. Mà lạ thay, từ hôm về tới giờ mình chỉ gặp anh Aggron và chú Aral đúng một lần duy nhất. Giờ có muốn gặp cũng không được vì bà Antigone nói cả hai đang bận việc không có thời gian dành cho mình. Chưa bao giờ có chuyện quái lạ như vậy xảy ra, vì hai người rất yêu quý mình, mình muốn gặp lúc nào mà chả được. Lúc xưa, khi các cậu chưa đến đây, tối nào họ cũng bắt mình ngồi ăn cùng, ngay cả khi mình đã ở chung phòng với các cậu thì vẫn phải xin phép nếu muốn tới ăn tối cùng mọi người.

- Còn bây giờ, chính xác là từ khi trở về, mình hoàn toàn được tự do vì có được gặp hai người đó đâu. Nhưng cũng may là họ bận việc nên không có thì giờ để trách phạt mình về chuyện bọn mình đi giải cứu bác Han'dalf thoát khỏi bọn quái vật ba chân.

Livia bỗng lên giọng nói:

- Đừng có nói hai từ “giải cứu”, bác Han'dalf mà nghe được là bác cốc đầu cho đấy.

Ka'nezai gân cổ nói:

- Thế không phải vậy sao?

Zalla nói:

- Với bác Han'dalf, đương nhiên là không phải vậy. Joe gật đầu đồng ý.

- Bác nói chính bác giải cứu cho chúng ta, chính chúng ta đưa bác vào tình thế rắc rối.

Ka'nezai chẳng vừa, cong môi nói:

- Mình chả tin vào cái thuật thôi miên của bác Han'dalf.

Bác cứ đứng nhìn con quái vật ba chân trong khi nó ngoe nguẩy cái đầu như muốn mổ vào hông bác. May mà nó không có muốn, không thì... chắc... chắc...

Zalla đùa vui:

- Việc này có khó gì, để biết thực hư tài năng của bác Han'dalf ra sao, cậu chỉ cần chịu để cho bác thôi miên.

Ka'nezai nói giọng thách thức:

- Mình chả sợ.

Trong lúc hai đứa bạn hành chọi nhau, Joe miên man nghĩ tới việc khác. Cậu thắc mắc không biết bà Cardand và Chúa vương Igormur nghĩ sao về việc

này và họ có giống bác Han'dalf, sợ bọn quái vật ba chân tìm cách trả thù hay không? Không chừng mọi người đang cùng nhau bàn bạc tìm cách đối phó với bọn chúng. Thoáng rùng mình, Joe nghĩ tới ông Aral, cảm thấy một nỗi lo sợ đang dâng lên trong lòng. Theo lời mẹ nói, người này xưa nay không ưa gì gia đình Joe (nói chung, ông ta không có hứng thú với con người hay bất kỳ loài sinh vật nào khác), mặc dù theo nhận xét của cá nhân Joe, cậu thấy đôi khi ông ta rất dễ mến, nhất là khi cậu nhớ lại cách hành xử bao dung của ông ta khi hai đứa đột nhập vào phòng rượu ăn cắp rượu Đa Quả Hạnh rôm. Lần đó, nếu không nhờ tâm lòng độ lượng của ông ta, hẳn là Joe và Ka'nezai đã phải nhận một hình phạt thích đáng. Nhưng nếu đem so chuyện đột nhập vào phòng rượu với chuyện vi phạm bản hiệp ước thì quả là khập khiễng. Chuyện ăn cắp rượu Đa Quả Hạnh thực tế chỉ là một lỗi nhỏ, có thể bỏ qua không cần truy cứu, còn chuyện tấn công quái vật ba chân và vi phạm bản hiệp ước năm xưa thì lại được coi là một trọng tội không thể tha thứ. Liệu Joe có thể tiếp tục trông chờ một người Ánh Sáng có sẵn ác cảm với gia đình cậu bao dung, độ lượng bỏ qua lỗi lầm lần này của cậu không? Với tội trạng rành rành của Joe, gia đình cậu rất có thể sẽ bị đuổi khỏi mảnh đất của người Ánh Sáng nếu lòng căm ghét của ông Aral đối với con người trong từng ấy năm qua không thay đổi.

Livia bất ngờ đưa ra ý kiến:

- Theo chị thấy, Luke đang làm một việc rất mờ ám, tất nhiên là có sự hậu thuẫn của ông Ar...

Joe vội vàng lấy tay bịt miệng Livia:

- Dựa vào đâu mà chị kết luận thế? Chúa vương Igormur nghe thấy sẽ không hài lòng đâu.

Zalla đồng tình với Joe, mắt nhìn tứ phía:

- May mà không có bà Antigone ở đây.

Ka'nezai thì thầm:

- Đừng lo, em sẽ không nói lại điều này với hai ông chú của mình đâu.

Livia thực sự không bận tâm tới việc lời nàng nói sẽ đến tai hai con người quyền lực nhất. Giọng nàng nhẹ nhàng:

- Mấy đứa không cảm thấy có điều gì bất thường trong chuyện này hay sao? Ông Aral và Aggron hiện giờ không có mặt trong lâu đài, vậy thì chắc chắn Luke đi với họ. Mà đi đâu mới được chứ?

Ka'nezai nói ngay, không cần suy nghĩ:

- Lúc này có nhiều chuyện cần làm lắm. Chú Aral và anh Aggron đang giúp Chúa vương Igormur thực hiện sứ mệnh bảo vệ nhân loại, còn cái thằng Luke nịnh hót ấy đi theo chắc để mở mang đầu óc thôi.

Joe nói:

- Chuyện này có nghĩ cũng chẳng làm được gì. Tốt nhất nên chờ Luke về rồi hỏi chuyện. Nhưng bà Antigone nói ông Aral và Aggron có nhiều việc cần làm chứ có nói họ đi xa đâu.

Ka'nezai nói:

- Sau bữa tối, mình sẽ đi gặp bà Antigone để hỏi rõ mọi chuyện.

Joe xua tay, nói:

- Không được. Bà Antigone khó tính sẽ cho rằng cậu tọc mạch chuyện người lớn. Hay là cậu hỏi thẳng Chúa vương Igormur?

Ka'nezai lắc đầu, thở dài:

- Càng không được, Chúa vương Igormur làm gì có thời gian nói chuyện cùng mình. Tất cả bọn họ đều bận bịu với công việc, bỏ rơi những đứa trẻ đáng thương như chúng ta.

Zalla đẩy cái chốt của cánh cửa bằng sứ khổng lồ, bước ra ngoài, theo sau là Livia thả bước nhẹ nhàng trên những bậc thang màu trắng, còn Joe và Ka'nezai chậm rãi bước sau cùng.

Ngoài trời, gió thổi nhẹ nhẹ, mặt trời ngủ vùi trong những đám mây. Bên dưới cây cầu nhỏ, mặt nước gợn sóng tăn tăn theo từng cơn gió. Giá như lúc này là mùa xuân ấm áp hay mùa hè rực rỡ, Joe sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Phải đối mặt với những chuyện không hay trong tiết trời mùa đông ảm đạm thế này, cậu thật sự không sao phấn chấn lên được.

Đi dọc theo con đường trải đá quen thuộc, bọn trẻ tới nơi chúng vẫn thường tập luyện cùng hai ông Ne'lin và Sa'lin. Trước mắt chúng hiện ra bãi cỏ vàng mượt chẳng bao giờ tàn úa dù thời tiết có khắc nghiệt thế nào, vì đặc tính của loài cỏ này là mang lại vẻ đẹp cho đời suốt bốn mùa trong năm.

Ngay khi trông thấy ông Ne'lin và ông Sa'lin đang đứng chờ trước những cọc cây màu vàng, bọn trẻ không còn giữ được dáng vẻ ung dung tự tại, chúng rào chân bước nhanh trên mặt cỏ, nhíu mày nhìn quang cảnh có hơi đổi khác so với mọi ngày.

Trên mặt đất xuất hiện bốn vòng tròn cây nối đuôi nhau xếp thành hàng dọc, khoảng cách giữa chúng không đáng kể và trong mỗi vòng tròn có mười cột cây.

Ban đầu, Joe cảm thấy chột dạ vì nghĩ mình không đủ sức gánh vác một bài tập mới nhưng khi nghe thấy giọng nói vui vẻ và thân thiện của ông Ne'lin cùng nụ cười tươi rói của ông Sa'lin, bao nỗi phiền lo trong cậu đều tan biến.

Ông Ne'lin cất giọng sang sảng:

- Chào mừng cháu trở lại, cậu bé thân yêu!

Ông Sa'lin vội vã bước tới bên Joe, hai bàn tay lay nhẹ vai cậu:

- Trông cháu đâu có tệ như lời bà Cartland nói.

Joe biết là ông Sa'lin đang an ủi cậu vì trên đường đi cậu đã hỏi mọi người sắc mặt cậu bây giờ trông thế nào, lúc đầu không ai nói thật, và phải sau ba lần thuyết phục cậu mới biết được thần thái trên gương mặt mình. Ka'nezai lo lắng nói: "Cậu đang rất mệt phải không, mặt cậu xanh lét như bị mất máu vậy."

Ông Sa'lin vẫn vỗ vai Joe, giọng vui vẻ như thể đang nhìn thấy một cậu bé Joe hoàn toàn khỏe mạnh đứng trước mặt mình:

- Cháu cừ lắm! Giỏi, rất giỏi! Thật không uống công hai ta dạy dỗ cháu.

Mệt mỏi nhìn vào mắt ông Ne'lin rồi nhìn sang ông Sa'lin, Joe nói:

- Hôm nay chúng ta sẽ luyện bài tập mới phải không ạ? Cháu không biết...

Ông Ne'lin nói với giọng khích lệ:

- Ta và ông Sa'lin không tới thăm cháu không có nghĩa là chúng ta không biết gì về tình trạng của cháu. Bà Cartland nói cháu cần được nghỉ ngơi nên ta nghĩ chúng ta sẽ chờ. Và giờ thì chúng ta được gặp cháu rồi.

Tay chỉ, mắt chăm chăm nhìn vào những vòng tròn cây, ông Sa'lin tiếp lời:

- Một căn phòng đôi khi cần phải thay đổi cách bài trí và một bài dạy sẽ phong phú và đạt hiệu quả hơn nếu biết cách làm cho nó trở nên mới mẻ. Nhưng về căn bản thì nó vẫn như vậy thôi: Chỉ cần tập trung ý chí và lòng quyết tâm, sức mạnh tiềm ẩn bên trong chúng ta sẽ được khơi dậy.

- Ta hoàn toàn tán thành câu nói này của hai ông.

Một giọng nói thân quen vang lên từ đằng xa. Bọn trẻ quay đầu nhìn lại và thấy Chúa vương Igormur đang đi tới. Trong chiếc áo khoác màu xanh nhạt dài chấm gót viền chỉ vàng, trông ông vô cùng cao quý, đường bệ.

Chúa vương nói khi đã đến bên mọi người:

- Hôm nay hãy cho phép ta đứng đây chiêm ngưỡng tài nghệ của hai ông và của những cô cậu nhỏ này.

Ông Ne'lin nói:

- Một niềm vinh hạnh cho chúng tôi.

Và ông Sa'lin nhìn bọn trẻ, ra lệnh:

- Nào, các cô cậu nhỏ, hãy lấy ra những Hòn Đá Hộ Mệnh của mình.

Bốn đứa trẻ được phân chia đứng trước bốn vòng tròn cây. Những Hòn Đá Hộ Mệnh đã được chúng cầm chắc trong tay. Trong lúc chờ đợi chỉ dẫn của hai ông thầy, gương mặt đứa nào đứa nấy hết sức căng thẳng.

Joe không dám nghĩ tới nguyên nhân khiến Chúa vương Igormur có mặt ở đây. Chắc hẳn không phải vì tò mò muốn chiêm ngưỡng tài nghệ của mấy thầy trò mà ông sẵn sàng gác lại công việc bộn bề hằng ngày. Trên vai con người này giờ có biết bao nhiêu gánh nặng và ông sẽ không để mỗi phút giây trôi qua vô nghĩa.

Giọng ông Ne'lin vang lên, dứt khoát và đầy mệnh lệnh:

- Hôm nay, chúng ta sẽ thực hành một bài tập khó hơn, nhưng ta đảm bảo nó sẽ đem lại cho các cháu cảm giác thú vị. Trong lúc tập, các cháu phải luôn nhớ phương châm của chúng ta: cân bằng trí não, tập trung tư tưởng và khơi dậy sức mạnh. Lần này không phải ta và ông Sa'lin huấn luyện các cháu mà các cháu phải huấn luyện Hòn Đá Hộ Mệnh của mình. Nếu các cháu còn non nớt và yếu kém, các cháu sẽ không thể đòi hỏi người bạn của các cháu mạnh mẽ được. Thực ra, có một sự gắn kết kỳ lạ giữa Hòn Đá Hộ Mệnh và người chủ của nó, cả hai phải cùng giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau tập luyện để liên kết sức mạnh. Trong tay các cháu không phải là những hòn đá vô tri, nhưng nếu chúng không được huấn luyện và trải qua những năm tháng rèn giũa, chúng sẽ không có khả năng tự vệ như con người. Để huấn luyện và hiểu được “người bạn” tâm giao này không phải là việc có thể làm trong ngày hai.

Đứng cạnh Joe, Kalnezai thì thầm:

- Nếu ông Ne'lin được chứng kiến màn hạ gục con quái vật ba chân của Hòn Đá Hộ Mệnh, ông sẽ không nói vậy.

Joe nắm chặt Hòn Đá Hộ Mệnh trong tay, và điều cậu không thể ngờ đến là bàn tay từng bị sói cánh cắn lại đau nhức dữ dội. Đầu óc quay cuồng, choáng váng vì đau, cậu chệnh choạng nghiêng người sang bên nhưng kịp lấy lại thăng bằng trước khi ai đó phát hiện ra tình trạng đáng buồn của cậu. Joe quyết tâm không để cơn đau hạ gục, cậu không thể bỏ cuộc dễ dàng như vậy. Cậu gồng mình chịu đựng và rồi tự đấu tranh với bản thân, hy vọng lòng dũng cảm sẽ không bỏ rơi cậu lúc này.

Joe tự hỏi không biết cậu có thể chịu đựng thêm bao lâu nữa, sức lực đang rời xa cậu và có một điều hết sức kỳ lạ là nếu ý chí của cậu trong một thời khắc nào đấy không còn được mạnh mẽ thì cơn đau sẽ tự khắc thuyên giảm. Nếu cậu chủ động buông xuôi, để lòng dũng cảm như ngọn lửa bùng lên rồi bị thổi tắt, nỗi đau thể xác sẽ gần như tan biến nhưng đồng thời cậu cũng không còn sức mạnh để tiếp tục đứng vững trên đôi chân của mình.

Lúc này, ông Ne'lin và ông Sa'lin đang đứng đối diện nhau, còn Chúa vương Igormur đứng sau lưng bọn trẻ quan sát. Không ai để ý thấy gương mặt trắng bệch của Joe vì còn mãi lắng nghe lời ông Ne'lin nói:

- Các cháu đã sẵn sàng rồi chứ? Trước mặt các cháu có bốn vòng tròn cây, với sức mạnh, khả năng, trí tuệ và mỗi giao cảm đang được hình thành giữa các cháu và Hòn Đá Hộ Mệnh, các cháu hãy ra lệnh Hòn Đá Hộ Mệnh khuất phục vòng tròn cây trong thời gian ngắn nhất. Hãy tưởng tượng mười cây cột trước mặt các cháu chính là mười kẻ thù, và các cháu với Hòn Đá Hộ Mệnh phải hạ gục được mười tên khốn kiếp kia cùng một lúc trước khi chúng tấn công các cháu. Hãy nhớ là các cháu đang huấn luyện cho Hòn Đá Hộ Mệnh, hãy đưa ra mệnh lệnh và tạm thời quên đi việc các cháu đang được dạy dỗ.

Dứt lời, ông Ne'lin ra hiệu cho bọn trẻ bắt đầu bài tập bằng một cái gật đầu kèm theo ánh mắt tin tưởng. Những bài tập trước kia và cả lần chiến đấu với bọn quái vật ba chân liền trở lại trong tâm trí Joe, nhưng rồi mọi thứ vụt tan biến như thể tầm nhận thức của cậu bị bao phủ bởi một màn sương đen vừa ập đến. Joe gom hết sức lực và ý chí, mở to mắt nhìn vào vòng tròn cây của mình. Cậu giơ cao cánh tay, nhưng não bộ còn chưa kịp điều khiển suy nghĩ, cánh tay cậu đã lại buông thõng. Hòn Đá Hộ Mệnh trong tay rơi xuống mà cậu cũng không hay biết. Trước mặt cậu tối sầm, những cơn lốc đen ngòm hung tợn từ đâu chồm tới vồ vập thân thể bé nhỏ của cậu. Rồi cậu thấy mình bị cuốn vào một cơn lốc xoáy khổng lồ, đôi chân cậu run rẩy như muốn ngã khụy trong thế giới quay cuồng điên đảo đó. Chính lúc cậu ngã xuống, cậu cảm thấy hai bàn tay mình được ai đó nắm chặt, thế rồi bóng tối dày đặc bỗng tan dần, và trong màn sương màu xám ngoét còn sót lại, cậu thấy gương mặt Chúa vương Igormur hiện ra. Ông không nói gì đôi mắt sáng mở to nhìn cậu và từ trong sâu thẳm tâm hồn, Joe nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Không được bỏ cuộc! Hãy chiến đấu chống lại sự tấn công của Chúa đá Zagglá. Cháu phải vận hết sức mạnh tinh thần để thoát khỏi sự cám dỗ của hắn, hắn đang muốn khuất phục cháu và nếu cháu buông xuôi, cháu sẽ chuốc lấy thất bại!

Joe nhận thức được rằng Chúa vương Igormur đang dùng sức mạnh của mình để giúp cậu nhưng nếu cậu không chịu hợp tác, cậu sẽ bị thảm bại. Trong đầu cậu vang lên câu hỏi: *Cháu phải làm thế nào để có thể chiến thắng sức mạnh hắc ám?*

Giọng nói tiếp tục vang lên:

- *Cháu biết rõ mình cần phải làm gì! Chúa đá Zaggla đã xâm nhập vào thân thể cháu nhưng hẳn chưa thể ăn mòn tâm hồn cháu là do cháu vẫn còn kháng cự lại hẳn, nếu cháu bỏ cuộc, hẳn sẽ xuyên thủng tấm chắn sức mạnh của cháu!*

Những lời khuyên tưởng như dễ dàng nhưng lại quá khó khăn với Joe lúc này. Mỗi lần cậu quyết tâm, mỗi lần cậu bắt mình gắng gượng chống lại Chúa đá Zaggla là từng ấy lần cậu cảm thấy đau đớn như đang bị dao cứa vào tim. Cậu không thể chịu đựng hơn nữa và có lẽ sẽ phải đầu hàng để cầu xin đặc ân của Chúa đá Zaggla, xin hẳn thôi hành hạ cậu. Làm như vậy có thể cậu sẽ chết nhưng cái chết biết đâu chừng sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều so với nỗi đau đớn thể xác đến cùng cực mà cậu đang phải gánh chịu. Joe cảm thấy bàn tay mình bị siết rất mạnh, giọng nói cậu nghe thấy lúc này giờ lại vang lên:

- *Mạnh mẽ lên nào! Hãy vì thế giới mà quên đi nỗi đau của chính mình!*

Đúng lúc đó, những lời lẽ vang dội dường như có tác dụng với Joe. Cậu bừng tỉnh và thấy rằng mình đã có một suy nghĩ điên rồ. Trốn chạy là giải pháp dễ hèn nhất. Con trai của Arthur Baker không bao giờ quy phục kẻ thù. Joe thu hết can đảm và sức lực để chống lại sự đau đớn, đó như là một thông điệp mà cậu muốn gửi tới Chúa đá Zaggla: *Mi sẽ không thể đánh bại được ta!*

Giữa hai luồng suy nghĩ: cậu đã chiến thắng sức mạnh hắc ám hay Chúa đá Zaggla chỉ tạm thời buông tha cậu, Joe không biết phải hướng mình theo suy nghĩ nào.

Nhưng dù sao đi nữa, Joe đã có thể mỉm cười vì ánh sáng ban ngày cuối cùng đã hiện ra. Bầu trời không còn mang màu xám ngoét, mọi vật tưởng như đã ngủ vùi và bị quên lãng nay bắt đầu tỉnh lại, cỏ cây hoa lá như đang reo mừng trước sự trở về của Joe. Giờ đây Joe không chỉ nhìn thấy Chúa vương Igormur mà còn nhìn thấy ông Ne'lin, ông Sa'lin, Livia, Ka'nezai và Zalla - tất cả đang xúm quanh cậu không ai nói gì nhưng Joe biết họ đã cùng cậu trải qua những giây phút sinh tử.

Chúa vương Igormur là người lên tiếng đầu tiên, chấm dứt sự im lặng kéo dài:

- *Cháu làm tốt lắm, nhưng sự giao tranh giữa cháu và Chúa đá Zaggla vẫn chưa kết thúc. Sức mạnh hắc ám trong cháu chưa bị diệt trừ hoàn toàn. Vào thời điểm Ngôi Sao Xanh xuất hiện trên bàn tay cháu, cháu mới thực sự vượt qua được thử thách ban đầu, Chúa đá Zaggla sẽ nhận lấy thất bại và hẳn sẽ không bao giờ có thể áp dụng cách thức tấn công độc ác này với cháu được nữa.*

Joe lặng nhìn Chúa vương Igormur, lời cậu nói đầy vẻ trân trọng:

- Chúa vương Igormur, ngài đã giúp cháu. Cháu biết cháu không thể một mình chiến đấu chống lại sức mạnh hắc ám, nhưng vì giúp cháu ngài sẽ làm hao tổn sức mạnh của mình.

Lúc này Chúa vương Igormur không còn nắm hai bàn tay Joe nữa, ông nói:

- Sự lo lắng của cháu không phải là không có lý. Trong lúc ta ở bên cháu, Chúa đá Zagglá đã muốn hút lấy sinh lực của ta vì hắn biết người giúp cháu là ta và nếu hắn có được nguồn năng lượng của ta, hắn sẽ rút ngắn được con đường dài hắn cần phải chinh phục, nhưng ta đâu thể để hắn dễ dàng đạt được mục đích, ta biết cách bảo vệ bản thân. Cũng vì điều này mà sự tức giận của Chúa đá Zagglá đã nhân lên gấp bội và ta mừng khi thấy con đường chúng ta đi không dài hơn con đường Chúa đá Zagglá đã chọn để tiến hành xâm lược những sinh vật bé nhỏ.

Joe nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ của ông Ne'lin, ông ngập ngừng hỏi:

- Joe có thể tiếp tục bài tập với chúng tôi vào ngày mai không, thưa Chúa vương?

Chúa vương Igormur nói:

- Một lịch tập hoàn hảo sẽ giúp ích cho thằng bé và bắt đầu từ hôm nay, hai ông sẽ dạy bọn trẻ hai buổi một tuần...

Ông Sa'lin ngắt lời Chúa vương Igormur:

- Tại sao lại ít đi?

Chúa vương Igormur ôn tồn nói:

- Hiện tại việc tập luyện như thế là đủ. Ngoài ra bọn trẻ phải dành hai buổi học với ta, hai buổi học bay với sói cánh, buổi còn lại sẽ do ông Dalin đảm nhiệm.

Ka'nezai chau mày nhăn mặt tỏ ý ngao ngán trước cách sắp xếp lịch học của Chúa vương Igormur nhưng khi Chúa vương nhìn Ka'nezai hỏi:

- Ka'nezai, cháu có ý kiến gì không?

Ka'nezai liền đáp:

- Dạ, cháu không có ý kiến gì.

Những ngày cuối của một tuần lễ dài sắp trôi qua và Joe vẫn luôn miệng thắc mắc với hai đứa bạn về việc Luke không tham gia các buổi học, chẳng ai biết Luke còn ở trong lâu đài hay đã đi rồi.

Con đau dai dẳng ở tay vẫn tiếp tục hành hạ Joe trong mọi lúc: ăn, ngủ, học và tập luyện. Cảm giác mọi thứ xung quanh bỗng nhiên tối sầm không còn quá xa lạ với Joe và trong những buổi học với Chúa vương Igormur, Joe không quên đem chuyện này ra nói với ông kèm theo vẻ mặt đầy lo ngại. Rất hiếm khi Joe hiểu được tâm trạng thật của Chúa vương Igormur. Sau tất cả mọi chuyện, Chúa vương Igormur muốn bọn trẻ không còn sợ hãi, vì thế dù có chuyện gì xảy ra, ông vẫn luôn giữ điềm tĩnh trước mặt chúng.

Đêm nay, Joe lại nằm dài trên giường nghe tiếng ngáy của Ka'nezai và tiếng thở đều đều của Zalla, cả hai âm thanh này đều chứng tỏ hai đứa bạn đã ngủ sâu giấc. Hôm nay là ngày thứ ba kể từ hôm Joe bắt đầu tập luyện, học hành trở lại. Buổi học với Chúa vương Igormur bắt đầu với những quả cầu đen nhánh và tình hình buổi học chiều nay còn tồi tệ hơn những buổi học trước rất nhiều bởi vì Joe không thể làm quả cầu của cậu sáng lên dù chỉ trong tích tắc. Mỗi lần cậu gắng sức, quyết tâm và nỗ lực là mỗi lần cậu bị Chúa đá Zaggla đánh bại, sức mạnh hắc ám đang mạnh lên và nếu không có sự trợ giúp của Chúa vương Igormur, có lẽ cậu đã chết rồi. Bây giờ trong nhóm Joe là đứa kém nhất, mặc dù Zalla, Ka'nezai và Livia luôn động viên cậu nhưng Joe vẫn cảm thấy thật khó để không rơi vào tình trạng chán chường, mệt mỏi. Cậu tự hỏi đến bao giờ cậu mới thoát khỏi cuộc sống ảm đạm, phải nhờ cậy vào người khác như thế này? Tại sao sau bao nhiêu cố gắng, cậu vẫn không thể đẩy lùi sức mạnh hắc ám? Tại sao chỉ khi nào Chúa vương Igormur ra tay giúp đỡ cậu mới cảm thấy mình là kẻ chiến thắng, cảm thấy cuộc sống mới lại bắt đầu? Trong tư thế nằm ngửa, Joe gơ bàn tay đau lên nhìn. Trong bóng tối, cậu không nhìn thấy rõ bàn tay của mình. Cậu dùng bàn tay lành lặn bóp chặt bàn tay đau và hão huyền hy vọng làm như thế cậu sẽ khiến Chúa đá Zaggla phải kiêng dè và biết đâu chừng cậu sẽ được nhìn thấy Ngôi Sao Xanh xuất hiện.

Ngoài trời, gió đông đang thổi mạnh. Nếu gió còn tiếp tục cuộc hành trình của nó vào ngày hôm sau thì chắc chắn buổi học bay với sói cánh sẽ không có cơ hội diễn ra. Joe thờ dãi nhìn ra ô cửa sổ đã được kéo rèm che kín. Cậu biết đêm đã khuya và mình cần phải ngủ bù muốn tiếp tục giành giật sự sống với Chúa đá Zaggla. Chiều nay, sau buổi học với Chúa vương Igormur, cậu đã cảm thấy khá hơn, dù bàn tay còn đau nhức nhưng cơn đau vẫn có thể chịu đựng được, hy vọng cậu sẽ không phải tỉnh giấc giữa đêm vì đau đớn và sợ hãi nữa, và Chúa đá Zaggla phần nào đã phải chùn bước trước quyền năng vô hạn của Chúa vương Igormur.

Joe muốn đêm nay giấc ngủ sẽ mang cậu trôi về giấc mơ hôm nào. Cậu nhắm mắt, thiu thiu chìm vào giấc ngủ mang theo nỗi đau thể xác và cả một hy vọng to lớn: cậu sẽ vượt qua mọi thử thách và một ngày nào đó sẽ có được quyền năng của người Ánh Sáng.

Joe được Ka'nezai đánh thức dậy. Cậu thấy mình vẫn nằm trong tư thế trước lúc ngủ: nửa mặt đặt trên gối, người hơi co quắp trong tấm chăn bông trắng

muốt âm áp. Joe không tin là cậu đã ngủ suốt đêm nhưng cả Ka'nezai và Zalla đều khẳng định là cậu đã có một đêm ngon giấc chưa từng có.

Ka'nezai hào hứng nói:

- Một dấu hiệu tốt, rất có thể Chúa đá Zagglá đã ốm lăn quay vì hôm qua bị Chúa vương Igormur đánh cho tơi bời.

Zalla nói trước khi Joe kịp phản đối:

- Hôm qua, ai cũng nhìn thấy người cậu phát sáng khi Chúa vương Igormur giúp cậu. Thứ ánh sáng mà chúng ta thấy chính là sức mạnh trong uy lực quyền năng của người Ánh Sáng, mình không biết ông truyền sức mạnh cho cậu hay qua cậu ông đã dùng sức mạnh chân chính để diệt trừ sức mạnh hắc ám.

Ka'nezai hào hứng hỏi:

- Cậu thấy trong người thế nào? Có thấy khỏe hơn không?

Joe nói, cố ý tránh nhắc tới tình trạng của cậu lúc này:

- Dù sao mình cũng thấy vui là đêm qua đã không làm các cậu tỉnh giấc.

Kể từ hôm về lâu đài cho tới nay, đây sẽ là lần đầu tiên Joe được gặp lại bọn sói cánh. Cậu rất nhớ chúng, muốn được thỏa thích nô đùa với chúng trên trời cao, nhưng với tình cảnh hiện nay, việc bay lượn xem ra sẽ là một thử thách khó khăn. Vì quá háo hức muốn gặp lại Hoàng tử Isalmur và bọn sói cánh nên bữa sáng của Joe không kéo dài quá năm phút và điều này vô hình trung tạo ra một đợt sóng ngầm trong lòng mẹ. Biết mẹ không hài lòng nên Joe nháy mắt ra hiệu cho bố nói sang chuyện khác, bởi nếu ai đó đưa vào câu chuyện một đề tài mới mẻ, mẹ sẽ ngay lập tức bị cuốn hút. Bữa sáng nay Joe không thể trông chờ vào bà Cartland chỉ đơn giản vì bà không có mặt, lý do vì sao thì ai ai cũng biết: bà quá bận rộn với cả núi công việc. Còn công việc cụ thể như thế nào thì chẳng ai rõ. Lẽ dĩ nhiên Joe có rất nhiều chuyện muốn hỏi bà. Cậu định trong ngày hôm nay hoặc trong bữa sáng ngày mai (nếu bà Cartland có mặt) cậu sẽ hỏi bà về chuyện Luke đã đi đâu.

Lúc này bố cậu đang khéo léo nói với mẹ cậu về việc viết thư hỏi âm cho bác Deero. Mẹ cậu nhận được thư của bác Deero vào ngày hôm qua, lời lẽ trong thư lo nhiều hơn vui. Mẹ cậu rất buồn vì không biết đến bao giờ mới được về thăm bố mẹ Zalla dù bây giờ việc thư từ qua lại giữa hai người đã trở nên thường xuyên hơn vì đó là cách duy nhất giúp họ cảm thấy được gần nhau. Công việc đưa thư được giao cho con chim Cruk của bà Cartland nhưng con chim này cũng có quá nhiều việc phải làm nên mẹ cậu phải hỏi ý kiến bà Cartland trước khi có ý định viết thư cho bác Deero.

Mẹ cậu buồn rầu nói:

- Em muốn gửi thư đi vào ngày mai nhưng không biết có được không.

Bố cậu nói:

- Chúng ta sẽ hỏi chuyện bà trong bữa tối.

Mẹ cậu nói mà không cần suy nghĩ.

- Chắc gì tối nay chúng ta được gặp bà.

Tranh thủ lúc bố mẹ nói chuyện, Joe ra hiệu cho Livia, Ka'nezai và Zalla mau rời bàn ăn, bản thân cậu cũng vội vàng đứng dậy, miệng líu ríu nói:

- Thưa bố mẹ, con ăn xong rồi, con xin phép ra ngoài. Và trước khi mẹ kịp lên tiếng phàn nàn, Joe đã cùng ba người kia chuồn lẹ. Cánh cửa phòng ăn vừa khép lại, Joe nghe thấy tiếng mẹ thở dài:

- Arthur, em lo quá, không biết tương lai của bọn trẻ sẽ ra sao, con trai chúng ta...

Joe không muốn nghe tiếp và thế là cậu sai bước đi thật nhanh về phía hành lang dài rộng.